

Torna l'oasi!

written by Jaume Gras i Bartrolí | 11 de setembre de 2024

Amb tot això del procés *fake* ara no se'n parla tant de l'oasi català. Us en recordeu, oi? Abans de les retallades socials i de l'Estatut, la vanitat provinciana dels autonomistes, premsa inclosa lògicament, en feia un ús exagerat per marcar diferències amb els espanyols castellans mentre l'espoli interior i exterior anava a tota vela. L'oasi és l'estat natural i constitutiu del règim del 78 a Catalunya i cal recuperar-lo com sigui.

L'oasi servia per marcar perfil propi. Es desmarcaven de la manera de fer política de Madrid. "Aquí som més civilitzats", deien. La bona educació, el respecte, el comportament versallesc que regnava en el parlament del Polvorí en comparació amb les Cortes era un model a ressaltar. Com ho era l'estil amical de totes les tertúlies de tots els mitjans de comunicació –subvencionats fins a les celles– on la beneiteria de l'estètica dels bons minyons ja feia un tuf de resclosit insuportable. A Catalunya ningú vol prendre mal i no vol quedar a la intempèrie. Ser prudent i bon minyó és recomanable si vols sobreviure. Finalment, el centre polític del país, l'oasi, sempre ha estat una gran família.

Per això quan algú intenta desmuntar els cercles de repressió autonòmica, com ho fa el senyor Jordi Bilbeny i l'Institut Nova Història en l'àmbit de la revisió del relat històric oficial, li apliquen el corralet inquisitorial sense contemplacions en nom de la seriositat i el rigor. Sibil·lina perfídia, fariseisme extrem.

Durant aquells anys es van celebrar unes jornades de

premsa a Barcelona amb la participació del director del diari madrileny *El Mundo*, Pedro J. Ramírez, que sobre aquest ingenu valor distintiu ja va fer molta broma perquè ell, com a privilegiat observador del poder de debò, que és el que ens tenalla, ja sabia què s'hi amagava quan es referien a l'oasi català.

El famós oasi ja va estar a punt de saltar pels aires quan el president Maragall, ja una mica descontrolat, li va etzibar al senyor Mas allò tan celebrat pels més hipòcrites del clos català del tres per cent. Va ser una ocurrència que va fer furor entre el banal-progressisme com si els socialistes, amb un cabàs de casos de tota mena i condició a l'esquena, fossin angelets. Ser progre té un cost molt elevat a Catalunya, ho sabem perquè obliga a dir i a fer coses com si la política fos més aviat un camp de futbol.

La ingenuïtat del president va estar a punt de fer saltar pels aires la repartició dels pressupostos generals i generalitzats que en definitiva és el que vol dir l'oasi que precisa pau i estabilitat per continuar parlant de les coses de l'empresa autonomista sense fer-se més mal del necessari. Civilitzadament. "Prendrem mal", li va contestar el senyor Mas, molt conseqüentment. A l'oasi tothom té un cadàver sota la catifa encara que faci cara de monja de clausura o universalista *woke* que finalment ve a ser el mateix.

Crec que tota la política autonomista, sobretot del cop d'estat ençà, n'ha tingut poc de política. El 23F va decantar definitivament el camí cap al carril de les iniciatives productives i va fer descarrilar del de la política. Un escenari que ara volen reeditar com aquell qui res tots els que ens han fet

bestiejar durant tants anys.

El país es troba en estat de xoc després de l'òpera bufa i de les conseqüències de la mala llet de la repressió que no ha finit, ni de bon tros. Ningú no es pensava, i encara no s'ho acaba de creure, que tota aquesta gent que diu que ens representa fos capaç de fer el que ha fet.

Han passat set anys i, a un ritme diferent, tothom ha reprès aquest amiguisme hipòcrita que ens el fan passar per civilitat i que en realitat no és altra cosa que un espai per lligar esdeveniments de tota mena. Els anglesos són més demòcrates que nosaltres però al parlament no hi van a fer teatre i es barallen pel que creuen i especialment pels qui representen. Si cal amb vehemència i amb paraules gruixudes que farien tremolar la sensibilitat del nostre delicat president del Parlament.

La nova intervenció inquisitorial de mossèn Rull, el passat dia 5 de setembre i els aplaudiments de tota la bancada autonomista del 78 –el pentapartit– **han convertit a Sílvia Orriols en l'única cap de l'oposició.** La senyora Orriols és l'única diputada que no ha vingut a fer teatre. És curiós que aquest nou acte repressiu i histriònic es produís set anys després d'aquell històric ple en el qual el senyor Iceta va demostrar un nivell d'histerisme poc adequat.

Massa aplaudiments histriònics per donar suport als insults i a les amenaces –personals– inaudites contra una diputada i alcaldessa per haver dit el que bona part dels que ens hem sentit enganyats pels autonomistes decadents pensem. Que el president de la regió es dediqui ara a això, a més d'altres vel·leïtats, no és bon senyal.

Tot és tan feble i embastat que només cal que una senyora que no forma part del porró autonomista, parli clar i els digui quatre veritats perquè perdin els estreps i la confonguin amb *Belfegor*. Ridículs, estrafolaris.

La nostra nomenclatura local és molt valenta fent proclames i declaracions moralistes, tot i que el seu comportament els desautoritza de dalt a baix. Estan tan cecs que cada dia que passa servirà per normalitzar més la seva actitud repressora que ja hem vist que no s'acaba amb els partits prolumpen i els *woke*. Tots van poder observar com aplaudien els diputats de Junts els exabruptes del senyor Illa perquè no es volen quedar mai fora de la foto de la centralitat autonomista. Ja ho van fer amb el canvi a la baixa de la llei que es carregava la immersió després del 155. El més important és la unitat, deien i diuen. Ho diuen sempre. És una paraula que la fan servir per a tot quan els hi cal.

Hi haurà més actuacions absurdes i autoritàries com les del darrer dia, que esperem que no afectin ni a la integritat política, ni a la física de la representant d'Aliança Catalana. Seria un gran escàndol. Cada cop s'incrementen més les accions violentes de l'extrema esquerra contra aquest partit o militants seus als carrers sense que ningú els hi pari els peus. Aquest ambient no afavoreix gens a la pràctica aquesta beatitud que volen demostrar els instal·lats des de la tribuna i des de la mesa del Parlament.

La senyora Orriols és molt valenta perquè s'està enfrontant ella sola, i de cara, a una crosta autonomista molt endurida després de 48 anys de règim borbònic. Per primer cop algú els està dient que el que fan al Parlament és comèdia i això els

atordeix massa. Si fos per ells, ja haurien tancat les xarxes socials perquè tot va massa ràpid i perden el control. En pocs dies, la intervenció de la diputada díscola ha estat visionada a les xarxes per gairebé mig milió de persones, el triple dels que van tenir el valor de veure la trista figura del senyor Illa a l'entrevista pomada de la TV oficial autonomista.

Hi ha més problemes. La senyora Orriols té el hàndicap de parlar un català més genuí del que parlen els de la bancada metropolitana i això, dins del criollisme hispànic, no ho suporten i desperta moltes sospites per principi. **Sembla massa catalana.** Massa prejudicis que van més enllà del combat polític.